



**סעודת הצהריים של מישפחת חייט ליד האוהה**  
לא מאלה שצמח

**מנוחה בין הגמלים**  
ברחיה מהערים הנצורות

## הפגנות גירוש של יהודים

**תושבי צורהרסה לכוז את רכון בשרשראות והם מאיימים לשרוף את בתיהם**

קבוצה של אנשים כבולים בשרשראות הקיפה את חברי הכנסת יצחק רבין. לרגע היה הח"כ כלוא בתוך המעגל. רק אחרי שהתאושש מן התדהמה הוא התכופף ונמלט מתחת לשרשראות שמסביבו. אחרי רבין ניסתה הקבוצה לתפוס את שומרון פרס. אך הוא היה זריז מרבין והצליח להמק.

זה קרה בשבוע שעבר בתפר אולם אוהל בתל-אביב. בבנייה פנימה התקיימה ישיבה של מרכז מיפלגת העבודה. ח"כ יוחם משש נבחר לכהונה נוספת כמזכ"ל הסתדרות. בחוץ התקיימה הפגנה של תושבי צורהרסה שבהרי יהודה. הם אשר כללו את עצמם בשרשראות ומחו בדרך זאת על העול שנעשה להם. לדבריהם.

**בני ערובה.** עיקר זעמם שם המפגינים היה מופנה כלפי ראש המועצה האזורית מטה יהודה יובל אלוני, שהוא איש מיפלגת העבודה. לכן קיימו את הפגנת לפני מרכז המיפלגה. "האיש הזדון שמתמש בנו כבני-ערובה" סיפף דן אבן, יושב-ראש ועד הפועלים בצורהרסה. "הוא מתנהג כאילו כל היישוב הוא רכוש הפרטי במשך השנים עברנו בגללו ישיבה מדורי גיהנום. אבל לאחרונה הוא עבר כל גבול. זה הגיע לכן שאלוני התחיל פשוט לזרוק אבנים שים מהבתים שלהם.

במסגרת הרדיפות של אלונ קיבלו לאחרונה 25 מישפחות צווי פינוי מהבתים. אלוני עשה זאת כדי שיוכל ליישב במקומם אנשים שהוא חפץ ביקרם. רק לפני שבוע עיים הוא הכניס את אחיו לצור הדסה, וסידר לו דירה. עם הפקודו כזאת אנחנו לא מוכנים להשלים. חוזה מיסתורי. תושבי צורהרסה, המונים 30 מישפחות, הגי עו כבר מומן למסקנה, כי מקומו הבעיות של ישובם הוא בכך ש הוא אינו מוכר כלל כיישוב עצמאי. לכן אין גם מי שידאג לו ואכן, עוד בשנת 1964 ביקש ה יישוב המועצה האזורית ומישי רדהפנים, כי יכירו בו כיישוב לכל דבר, שיש לו ועד או מועצה משלו. היכולים לדאוג לענייניו. התושבים מאשימים את ראש המועצה אלוני בכך שסירפד את כל ניסיונותיהם להשיג את זכויותיהם האלמנטריות. הם טוענים, כי אלוני הפעיל לחצים במוסדות המדינה, ואף אימים וסחטנות כלפי התושבים, לדבריהם היתה מטרה

הציק לו. אחרי יומיים גבר עליו מצפונג, והוא החזיר את השטר לארנק. דווקא אז הבחין בו מפקדו, וגילה את הגניבה. סינקלר פטר מעבודתו במישט רה וגם כתב-אישום הוגש נגדו, על גניבה על-ידי עובד, עבירה שעונשה שבע שנות מאסר.

**חסר אונים.** בערב התג הובא עניינו לדיון בפני השופט סגלסון. התובעת, תמר פינקוס, סיפרה את סיפור המעשה. סינקלר, שהופיע ללא סיגור, הודה באשמה, הביע חרטה וסיפר כי אשתו בהריון, וכי עברו שנתיים מאז פוטר ממשרתו במישטרה ומאז לא מצא עבודה קבועה. אין לו כל עבר פלילי, היה זה מקרה יחיד בחייו, והוא למד את הלקח ולא יחזור עליו לעולם.

היה ברור לכל, כי העונש יהיה סמלי. לכן נפלה דממה באולם כי אשר השופט סגלסון הטיל עליו עונש של שנת מאסר בפועל, שני תיים מאסר-על-תנאי ו-5000 לירות קנס. הנאשם התחיל לבכות חסר-אונים. ללא סיגור לא ידע כי זכותו לערער על העונש החמור, וכי זכותו לבקש עיכוב ביצוע גורר הדין עד הערעור. אחד מעורכי-הדין שישבו באולם וחיכו לתורם לא היה יכול להתאפק. הוא קם וייצג את סינקלר על אתר. הוא ביקש מבית-הדין להפסיט לדחות את ביצוע גורר-הדין, והתובעת הסכימה לכך בכל לב. לסינקלר הודיע, שיש לו זכות ערעור על חומרת העונש.

כיפורים בנואיבה. היו אלה דווקא ביטניקים ותיירים. הם לא ידעו על היום הקדוש של היהודים ולא הכינו לעצמם מזון מבעוד מועד, המיסעדה היחידה במקום, שנות רה סגורה כל היום, אילצה אותם לצום.

## מישפט

### אחנה לחג

**שנה מאמר הומרה על נאשם מערב ראשי-השנה**

"לא כל היהודים הם רחמנים בני רחמנים" היה מי שאמר כי קהל שישב בערב ראשי-השנה ב-אולם המישפטים של השופט המחור זי אריה סגלסון בתל-אביב. היה זה אחרי שהנאשם, צעיר שחום עור בשם משה סינקלר, פרץ ב-בכי רם כאשר שמע את גורר-דינו מפי השופט.

לפני שנתיים היה סינקלר יומנאי בתחנת המישטרה בראשון-לציון. הוא היה אז עולה חדש בארץ, שהגיע מהודו לפני פחות משנה. יום אחד הביאו אליו שני נערי רים ארנק שמצאו ברחוב. בארנק היה שטר של מאה דולר, הפיתוי היה גדול. סינקלר הוציא את ה שטר ושילשל אותו לכיסו. איש לא ראה וסינקלר היה יכול להמך שיך ולהחזיק בשטר, אך מצפונג

עושי חשבון-נפש לא ניתן היה למצוא בין ההמונים השרועים על החוף. איש גם לא נראה מעין בספר-הפילה. תחת זאת נראו שם הרבה משתפים עירומים.

המוני בני ישראל הגיעו למקום עוד לפני תחילת הצום. רבים נכנסו עם מכוניותיהם אל החוף ממש, הקימו אוהלים וערכו הכנות אחר רונות לפיקניקים כי המלך. אחרים הסתפקו בשקיי-שנה ובכמה קופי-סתי-שמורים. אוויר הים עורר את תיאבון הנופשים וכולם עסקו בזלילה גדולה.

כך עשו גם בני הזוג חייט, שהיו בין הנופשים. "באנו לכאן כדי להינות מהיום החופשי", סיפ רן. "אנחנו לא מאלה שצמים". בעוד שבתי-הכנסת בארץ היו גדושי מתפללים, היה ים נואייבה מלא נופשים ומבלים. ליום הצום לא היה סימן וכר. הוא פשוט טבע בין גלי הים. מי שיצא מן המים מיהר לשחות ולאכול. היה נדמה כי הידיעה שהיום הוא יום הכיפורים רק הגבירה את הרעב, כמאמר הפיתגס: מים גנובים ימתקו.

ביום הכיפורים תשמ"א היו בי נואייבה יותר מתרחצים ומשתופים עירומים מתמיד. ישראלים רבים, שבעבר הסתפקו רק בצפייה ב-מוקי גופן של התיירות העירו-מות, הרהיבו השנה אומץ והצטרפו אליהן. יום הכיפורים נראה להם כמתאים לשבירת מוסכמות.

למרות החגיגה הכללית היו כאלה שבכל זאת צמו ביום הי

אין טעם לחשוב על הבראה כל-שהי, מבלי להתמודד תחילה עם בעייה זו \*

לפני כמה חודשים עשה הורביץ נסיון חלוש בכיוון זה. הוא הציע לפתוח את הכספות הפרטיות ו-לחייב כל אזרח במתן הצהרת-הון. חיש מהר נתברר להורביץ כי אין כל אפשרות פוליטית לבצע זאת, על אחת כמה וכמה בממשלת-הליכוד. קמה סערה ציבורית איו-מה, כלי-התיקשות, הכפופים ל-השפעת אילי ההון השחור, קברו את הרעיון תחת מטר של גידופים. הליברלים פעלו. הרפורמה נקברה בוועדה של הכנסת.

**לגרות ולטרפד.** אם אמנם היה אמת בגילוייו של פלומין, הרי קרה השבוע דבר דומה. התוכנית, שפלומין התריע נגד-דה, פנתה בכיוון הנכון — להכניס למעגל הכלכלה הישראלית את המיליארדים של ההון השחור, ה-משוחררים כיום מכל מיסוי. מיל-יארדים אלה מתגלגלים בבורסה, או מונחים בצורת איגרות-חוב או מטבע זר.

בניצוד לשכר-העבודה, שעליו מוטל מס כבר ביותר (וביכלל זה מס על נסיעות עובדות במיסגרת עבודתן), הרי הרכוש וההתעשרות בבולסה משוחררים ממיסוי של ממש. ההצעות שפירסם פלומין יכלו להיות התחלה לביטול עולל זה — התחלה של רפורמה כל-כלית וחברתית חיונית.

השבוע יכלו הליברלים להודיע בשימחה לשולחיהם ולתומכיהם — אילי ההון השחור, הספרים ו-מתעשרי-האניפליציה — כי המזימה סוכלה ותודות להם. סוף-סוף הם יידעו לשם מה קיימת המיפלגה הצבעי עבודה. למרות שמיפלגת-העבודה יצרה וטיפחה את המע-מד הזה, וגרמה להתעשרות ה-מפליגה, הרי הליברלים מיטיבים כיום להגן עליו גם כאשר מאיימת ביגלם שואה כלכלית על המדי-נה.

## יום הכיפורים

### חיגא בנואיבה

#### בעוד שבתי-הכנסת בארץ

#### היו ביום הצום גדושי

#### מתפללים, היה החוף

#### בנואיבה מלא כנופשים

#### זלזלים

ריחות הבשר הצלוי והמשקאות שזרמו בשפע בישרו את תחילתו של יום-הכיפורים בנואיבה. מאות המטיילים, שהתפרסו בין דיונות החול, בילו את יום הצום הקדוש באכילה ובשתייה.



**מאהל מעורב של ישראלית ותיירים ביום-הכיפורים**  
חמוקי גוף חשופים

\* כפי שהציעה מזמן הפרשנית הכלכלית של העולם הזה, אסתר אלכסנדר.